

DAN BROWN

Auteur van *De Da Vinci Code*

DE DELTA DECEPTIE

PROLOOG

De dood kon op deze verlaten plek in vele gedaanten komen. Geoloog Charles Brophy had zich jarenlang weten te handhaven in dit gebied van woeste schoonheid, maar hij kon onmogelijk voorbereid zijn op het wrede en onnatuurlijke lot dat hem wachtte.

Brophy's vier poolhonden, die zijn slee met geologische meetapparatuur over de ijsvlakte trokken, gingen plotseling langzamer lopen en keken op naar de lucht.

'Wat is er, meiden?' vroeg Brophy, en hij stapte van de slee.

Van achter de zich samenpakkende wolken verscheen een transporthelikopter met dubbele rotor, die met militaire behendigheid laag over de bergpieken van ijs vloog.

Dat is vreemd, dacht hij. Zo ver noordelijk zag hij nooit helikopters. Het toestel landde vijftig meter bij hem vandaan en blies een wolk van scherpe sneeuwnaaldjes op. Zijn honden jankten en waren op hun hoede.

De deuren van de helikopter schoven open en er kwamen twee mannen naar buiten. Ze waren gekleed in dikke, witte overalls en gewapend met geweren. Haastig en vastberaden liepen ze op Brophy af.

'Dr. Brophy?' riep de ene.

De geoloog was verbluft. 'Hoe weet u mijn naam? Wie bent u?'

'Pak uw zender, alstublieft.'

'Hoezo?'

'Vooruit, doe het.'

Verbijsterd trok Brophy zijn zender uit zijn parka.

'We willen dat u een noodbericht uitzendt. Verlaag uw zendfrequentie naar honderd kilohertz.'

Honderd kilohertz? Brophy begreep er niets van. *Niemand kan zo'n lage frequentie ontvangen.* 'Is er een ongeluk gebeurd?'

De tweede man hief zijn geweer en richtte het op Brophy's hoofd. 'We hebben geen tijd om het uit te leggen. Opschieten.'

Met trillende handen veranderde Brophy zijn zendfrequentie.

Een van de mannen gaf hem een kaartje waar een paar regels op waren getypt. 'Lees dit bericht voor. Nu meteen.'

Brophy keek naar het kaartje. 'Ik snap het niet. Deze informatie klopt niet. Ik heb helemaal geen...'

De man duwde zijn geweer hard tegen de slaap van de geoloog.

Brophy las met bevende stem het bizarre bericht voor.

‘Mooi,’ zei de man. ‘Neem je honden mee de helikopter in.’

Terwijl hij onder schot werd gehouden, manoeuvreerde Brophy zijn onwillige honden en de slee over een loopplank de vrachtruimte in. Toen ze binnen waren, steeg de helikopter onmiddellijk op en zette koers naar het westen.

‘Wie zijn jullie in jesusnaam?’ riep Brophy, en onder zijn parka brak het zweet hem uit. *En wat had dat bericht te betekenen?*

De mannen zeiden niets.

Naarmate de helikopter aan hoogte won, bulderde de wind steeds harder door de open deur. Brophy’s vier poolhonden, nog steeds voor de slee met apparatuur gespannen, jankten.

‘Doe dan in elk geval die deur dicht,’ zei Brophy. ‘Zien jullie niet dat mijn honden bang zijn?’

De mannen reageerden niet.

Toen de helikopter naar een hoogte van twaalfhonderd meter was gestegen, maakte hij een scherpe bocht boven een reeks kloven en spleten in het ijs. Plotseling stonden de mannen op. Zonder een woord te zeggen, grepen ze de zwaarbeladen slee en duwden die door de open deur naar buiten. Brophy keek vol ontzetting toe hoe zijn honden tevergeefs vochten tegen het enorme gewicht. Meteen daarop werden de dieren jammerend uit de helikopter gesleurd en verdwenen in de diepte.

Brophy was al gaan staan en schreeuwde toen de mannen hem vastgrepen. Ze trokken hem naar de deur. Verdoofd van angst maaide hij met zijn vuisten om zich heen in een poging de sterke handen af te weren die hem naar buiten duwden.

Tevergeefs. Een ogenblik later stortte hij naar beneden, naar de afgrond onder hem.

I

Restaurant Toulos, nabij Capitol Hill, heeft politiek incorrecte gerechten met kalfsvlees en paardencarpaccio op het menu staan, maar is in invloedrijke kringen ironisch genoeg toch een populaire gelegenheid voor een typisch Washingtons werkontbijt. Vanochtend was het druk in Toulos, een kakofonie van rinkelend bestek, espressoapparaten en mensen die in mobieltjes zaten te praten.

De ober nam net heimelijk een slokje van zijn ochtend-Bloody Mary

toen de vrouw binnenkwam. Hij draaide zich met een geforceerde glimlach om.

‘Goedemorgen,’ zei hij. ‘Wat kan ik voor u doen?’

Het was een knappe vrouw, halverwege de dertig, in een grijze flanelen broek met vouw, onopvallende flatjes en eenivoorkleurige blouse van Laura Ashley. Ze stond met rechte rug en haar kin een beetje geheven. Niet arrogant, maar wel krachtig. Haar haar was lichtbruin en gekapt in de stijl die in Washington het populairst was: de ‘presentatricestijl’, een weelderig, los vallend kapsel met krullen onderaan, bij de schouders... Lang genoeg om sexy te zijn, maar kort genoeg om je eraan te herinneren dat ze waarschijnlijk intelligenter was dan jij.

‘Ik ben een beetje laat,’ zei de vrouw op bescheiden toon. ‘Ik heb een ontbijtafspraak met senator Sexton.’

De ober voelde een onverwachte tinteling van nervositeit. *Senator Sedgewick Sexton*. De senator kwam hier regelmatig en was momenteel een van de beroemdste mensen van het land. Nadat hij vorige week op *Super Tuesday* de Republikeinse voorverkiezingen in alle twaalf staten waar ze werden gehouden met grote overmacht had gewonnen, was zijn kandidaatschap voor de komende presidentsverkiezingen vrijwel zeker. Velen geloofden dat de senator een zeer goede kans had om de veelgeplaagde president het komende najaar uit het Witte Huis te verdrijven. De laatste tijd stond Sextons gezicht op het omslag van bijna elk Amerikaans tijdschrift, en heel Amerika was behangen met zijn campagneslogan: ‘Stop met spenderen, ga repareren.’ ‘Senator Sexton zit aan zijn vaste tafeltje,’ zei de ober. ‘En u bent?’ ‘Rachel Sexton. Zijn dochter.’

Wat dom van me, dacht hij. De gelijkenis was duidelijk zichtbaar. De vrouw had dezelfde doordringende blik en gedistingeerde houding als de senator, het beschaafde air van veerkracht en verhevenheid. Het was duidelijk dat het klassieke, knappe uiterlijk van de senator geen generatie had overgeslagen, hoewel Rachel Sexton haar zegeningen droeg met een charme en bescheidenheid waar haar vader nog iets van kon leren.

‘Het is me een genoegen u te mogen ontvangen, mevrouw Sexton.’

Toen de ober de dochter van de senator voorging door het restaurant, genereerde hij zich voor het spervuur aan blikken dat de aanwezige mannen op haar wierpen; sommige discreet, andere minder. Er aten weinig vrouwen bij Toulos, en maar een enkele daarvan zag eruit als Rachel Sexton.

‘Mooi lijf,’ fluisterde een van de gasten. ‘Heeft Sexton nu al een nieuwe vrouw?’

‘Dat is zijn dochter, gek,’ antwoordde een ander.

De man grinnikte. ‘Sexton kennende zou hij haar net zo goed naaien, als het zo uitkwam.’

Toen Rachel bij het tafeltje van haar vader aankwam, zat de senator met luide stem in zijn mobieltje te praten over een van zijn recente successen. Hij keek heel even op naar Rachel en tikte op zijn Cartier om haar eraan te herinneren dat ze te laat was.

Ik heb jou ook gemist, dacht Rachel.

De eerste naam van haar vader was Thomas, maar hij liet zich al heel lang bij zijn tweede naam noemen. Rachel vermoedde dat de alliteratie hem wel beviel. Senator Sedgewick Sexton. De man was een politiek dier met zilvergrijs haar en een fluwelen tong. Hij was gezegend met het gladde voorkomen van een dokter uit een soapserie, wat gezien zijn talenten als toneelspeler toepasselijk was.

‘Rachel!’ Haar vader zette zijn telefoon uit en stond op om haar op de wang te kussen.

‘Ha, pap.’ Ze beantwoordde zijn kus niet.

‘Je ziet er moe uit.’

Daar gaan we weer, dacht ze. ‘Ik heb je berichtje ontvangen. Wat is er aan de hand?’

‘Mag ik mijn dochter niet meer uitnodigen voor het ontbijt?’

Rachel had lang geleden al ontdekt dat haar vader zelden zonder bijbedoelingen behoefte had aan haar gezelschap.

Sexton nam een slokje koffie. ‘Vertel eens, hoe staat het leven?’

‘Druk. Ik begrijp dat je campagne voorspoedig verloopt.’

‘O, laten we niet over het werk praten.’ Sexton boog zich over de tafel naar haar toe en dempte zijn stem. ‘Hoe is het met die kerel van Buitenlandse Zaken met wie ik een afspraakje had geregeld?’

Rachel blies haar adem uit; ze moest nu al de neiging onderdrukken op haar horloge te kijken. ‘Pap, ik heb echt geen tijd gehad om hem te bellen. En ik wou dat je ophield met die pogingen...’

‘Je moet echt tijd vrijmaken voor de belangrijke zaken des levens, Rachel. Zonder liefde heeft niets betekenis.’

Er schoot haar een aantal mogelijke replieken te binnen, maar ze koos ervoor te zwijgen. In het gezelschap van haar vader was het niet moeilijk de verstandigste te zijn. ‘Pap, je wilde me toch ergens over spreken? Je zei dat het belangrijk was.’

‘Dat is het ook.’ Haar vader nam haar aandachtig op.

Rachel merkte dat haar afweer gedeeltelijk wegsmolt onder zijn blik en ze vervloekte de macht die die man had. De ogen van de senator waren zijn gave, en Rachel vreesde dat die gave hem in het Witte Huis

zou brengen. Die ogen konden op het juiste moment vol tranen staan, om een ogenblik later weer helder te worden en een venster te vormen waarachter een mens met bezieling zichtbaar werd, iemand die iedereen vertrouwen wist in te boezemen. *Het draait allemaal om vertrouwen*, zei haar vader altijd. De senator had dat van Rachel al jaren geleden verloren, maar hij was hard op weg dat van het land te winnen.

‘Ik wil je een voorstel doen,’ zei senator Sexton.

‘Laat me eens raden,’ antwoordde Rachel in een poging haar positie te versterken. ‘Een invloedrijk man die pas is gescheiden en op zoek is naar een jong vrouwtje?’

‘Hou jezelf niet voor de gek, schat. Zo jong ben je niet meer.’

Rachel voelde zich klein worden, een gevoel dat ze vaak had als ze met haar vader praatte.

‘Ik wil je een reddingsboei toewerpen,’ zei hij.

‘Ik was me er niet van bewust dat ik aan het verdrinken was.’

‘Jij niet. De president. Je moet het zinkende schip verlaten.’

‘Hebben we dit gesprek niet al eens eerder gevoerd?’

‘Denk aan je toekomst, Rachel. Je kunt voor mij komen werken.’

‘Ik hoop dat dat niet de reden voor je uitnodiging was.’

Er kwamen barstjes in het vernisje van kalmte van de senator. ‘Rachel, snap je dan niet dat het mij, én mijn campagne, in diskrediet brengt dat je voor hem werkt?’

Rachel zuchtte. Haar vader en zij hadden dit al vaker besproken. ‘Ik werk niet voor de president, pap. Ik heb hem zelfs nog nooit ontmoet! Ik werk in Fairfax, verdorie!’

‘In de politiek gaat het om de beeldvorming, Rachel. Het beeld bestaat dat je voor de president werkt.’

Rachel ademde bewust uit in een poging kalm te blijven. ‘Ik heb hard gewerkt om deze baan te krijgen, pap. Ik neem geen ontslag.’

De senator kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Weet je, die zelfzuchtige opstelling van jou is soms echt...’

‘Senator Sexton?’ Er verscheen een verslaggever naast het tafeltje.

Sextons houding werd ogenblikkelijk vriendelijker. Rachel kreunde en pakte een croissant uit het mandje dat op tafel stond.

‘Ralph Sneeden,’ zei de journalist. ‘Van de *Washington Post*. Mag ik u een paar vragen stellen?’

De senator glimlachte en bette zijn mond met een servet. ‘Met alle genoegen, Ralph. Maar hou het kort. Ik wil niet dat mijn koffie koud wordt.’

De journalist lachte plichtmatig. ‘Natuurlijk, meneer.’ Hij haalde een memorecorder tevoorschijn en zette die aan. ‘Senator, in uw tv-spot-

jes wordt gepleit voor een wet op gelijke beloning voor mannen en vrouwen... en voor belastingverlaging voor jonge gezinnen. Kunt u dat toelichten?’

‘Ja hoor. Ik ben gewoon een groot voorstander van sterke vrouwen en sterke gezinnen.’

Rachel verslikte zich bijna in haar croissant.

‘En nu we het over gezinnen hebben,’ vervolgde de verslaggever, ‘onderwijs is een belangrijk punt voor u. U stelt enkele zeer controversiële bezuinigingen voor om extra geld vrij te maken voor onze scholen.’

‘Ik geloof oprecht dat de kinderen onze toekomst zijn.’

Rachel kon nauwelijks geloven dat haar vader zo diep was gezonken dat hij popsongs citeerde.

‘Nog een laatste vraag, meneer,’ zei de journalist. ‘U hebt in de afgelopen weken een enorme sprong gemaakt in de opiniepeilingen. De president zal zich wel zorgen maken. Hebt u een verklaring voor uw succes?’

‘Ik denk dat het met vertrouwen te maken heeft. De Amerikanen beginnen in te zien dat ze er niet op kunnen rekenen dat de president de harde beslissingen neemt die dit land nodig heeft. Torenhoge staatsuitgaven storten dit land met de dag dieper in de schulden, en de Amerikanen gaan beseffen dat het tijd is op te houden met spenderen en te gaan repareren.’

Als om haar te redden van haar vaders retoriek begon de pager in Rachels handtas te piepen. Meestal was het schrille elektronische geluid een onwelkome onderbreking, maar op dit moment klonk het bijna melodieus.

De senator keek gepikeerd omdat hij werd gestoord.

Rachel viste de pager uit haar handtas en drukte een bepaalde reeks van vijf knopjes in om te bevestigen dat zij inderdaad degene was die de pager gebruikte. Het gepiep hield op en het lcd-schermje begon te knippen. Over vijftien seconden zou ze een beveiligd tekstbericht ontvangen.

Sneeden grijnsde naar de senator. ‘Uw dochter is een drukbezette vrouw, zie ik. Goed om te zien dat u tweeën toch nog de tijd weet te vinden om samen te eten.’

‘Zoals ik al zei, het gezin komt op de eerste plaats.’

Sneeden knikte, en toen verhardde zijn blik. ‘Mag ik u vragen hoe uw dochter en u omgaan met uw strijdige belangen, meneer?’

‘Strijdig?’ Senator Sexton trok een onschuldig, verbaasd gezicht en hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Wat voor strijdige belangen bedoelt u?’

Rachel keek op en vertrok haar gezicht vanwege haar vaders toneel-
spel. Ze wist precies welke kant dit opging. *Die verdomde journalis-*
ten, dacht ze. De helft van hen stond op de loonlijst van een politie-
ke partij. De vraag van de verslaggever was wat journalisten een
'aangever' noemden, een vraag die hard en lastig moest lijken, maar
waarmee de senator in werkelijkheid een dienst werd bewezen; een
langzame bal, die haar vader makkelijk kon onderscheppen en bij het
doel uit de buurt kon houden, terwijl hij meteen een paar misver-
standen uit de weg kon ruimen.

'Nou, meneer...' De reporter kuchte om een indruk van onzekerheid
te wekken. 'Het strijdige is dat uw dochter voor uw tegenstander
werkt.'

Senator Sexton barstte in lachen uit, waarmee de vraag meteen al on-
schadelijk werd gemaakt. 'Ralph, ten eerste zijn de president en ik
geen tegenstanders. We zijn gewoon twee vaderlandslievende zielen
die verschillend denken over hoe ons geliefde land bestuurd zou moe-
ten worden.'

De journalist straalde. Hij had zijn kernachtige uitspraak. 'En ten twee-
de?'

'Ten tweede werkt mijn dochter niet voor de president, maar voor een
inlichtingendienst. Ze verzamelt informatie en stuurt die naar het Wit-
te Huis. Ze bekleedt geen hoge positie.' Hij zweeg even en keek naar
Rachel. 'Sterker nog, je hebt de president waarschijnlijk zelfs nog nooit
ontmoet, is het wel, schat?'

Rachel wierp hem een vuile blik toe.

De pager piepte en Rachel richtte haar aandacht op het binnenko-
mende bericht op het lcd-schermpje.

– DRCT MLDN DIRNRO –

Ze begreep onmiddellijk wat er stond en fronste haar voorhoofd. Het
bericht was onverwacht en betekende ongetwijfeld dat er iets mis was.
Maar ze had nu in elk geval een reden om meteen op te stappen.

'Heren,' zei ze. 'Het spijt me zeer, maar ik moet gaan. Ik ben al laat
voor mijn werk.'

'Mevrouw Sexton,' zei de journalist snel. 'Voordat u gaat, zou u iets
kunnen zeggen over de geruchten dat u deze ontbijtafspraak hebt ge-
maakt om te praten over de mogelijkheid uw huidige functie op te ge-
ven en voor uw vader te gaan werken?'

Rachel had het gevoel dat iemand een plens warme koffie in haar ge-
zicht had gegooid. De vraag overviel haar volledig. Ze keek naar haar
vader en zag aan zijn zelfgenoegzame lachje dat de vraag was voor-
gekookt. Ze had zin om over de tafel te klimmen en hem aan een vork
te rijgen.

De verslaggever duwde de recorder onder haar neus. ‘Mevrouw Sexton?’

Rachel keek hem strak aan. ‘Ralph, of hoe je ook heten mag, knoop dit goed in je oren: ik ben absoluut niet van plan mijn baan op te geven om voor senator Sexton te gaan werken, en als je iets van tegen-gestelde strekking publiceert, zul je die recorder met een schoenlepel uit je reet moeten peuteren.’

De ogen van de journalist werden groot. Hij schakelde zijn recorder uit en probeerde zijn grijns te verbergen. ‘Dank u hartelijk, allebei.’ Hij verdween.

Rachel had onmiddellijk spijt van haar uitbarsting. Ze had de opvliegendheid van haar vader geërfd, en daar was ze niet blij mee. *Slim gedaan, Rachel. Heel slim.*

Haar vader keek haar afkeurend aan. ‘Je zou eens moeten leren jezelf te beheersen.’

Rachel pakte haar spullen bijeen. ‘Dit gesprek is afgelopen.’

Blijkbaar had de senator toch al genoeg van haar. Hij pakte zijn mobieltje om iemand te bellen. ‘Dag, schat. Kom eens langs op mijn kantoor, binnenkort. En zorg in hemelsnaam dat je aan de man raakt. Je bent drieëndertig.’

‘Vierëndertig,’ snauwde ze. ‘Je secretaresse heeft me een kaart gestuurd.’

Hij klakte medelijdend met zijn tong. ‘Vierëndertig. Bijna een oude vrijster. Weet je dat ik, toen ik vierëndertig was, al...’

‘Met mam getrouwd was en de buurvrouw had genaaid?’ Het kwam er harder uit dan Rachel had bedoeld, en haar stem bleef open en bloot in een ongelukkig vallende stilte hangen. Mensen aan tafeltjes in de buurt keken haar kant op.

In een flits bevroren de ogen van senator Sexton tot twee ijskristallen die zich in haar boorden. ‘Pas maar op, jongedame.’

Rachel liep naar de deur. *Nee, pas jij maar op, senator.*

2

De drie mannen zaten zwijgend in hun stormbestendige tent van ThermaTech-doek. Een ijzige wind geselde het onderkomen en dreigde het omver te blazen. De mannen sloegen er geen acht op; ze hadden wel bedreigender situaties meegemaakt.

Hun tent was spierwit en stond uit het zicht in een ondiep dal. Hun

communicatieapparatuur, vervoermiddelen en wapens waren allemaal zeer geavanceerd. De leider van de groep had de codenaam Delta-Een. Hij was lenig en gespierd, en zijn ogen waren net zo leeg als de omgeving waarin hij was gestationeerd.

De militaire chronometer om de pols van Delta-Een gaf een schrill piepje. Het geluid viel precies samen met de piepjes van de chronometers die de andere twee mannen droegen.

Weer was er een halfuur verstreken.

Het was tijd. Opnieuw.

Routinematig liet Delta-Een zijn twee collega's alleen en stapte naar buiten, de duisternis en de beukende wind in. Hij zocht met een infraroodkijker de door de maan verlichte horizon af. Zoals altijd concentreerde hij zich op het bouwwerk. Het stond ongeveer een kilometer bij hem vandaan, een enorm, eigenaardig bouwsel dat oprees in het kale landschap. Zijn team en hij hadden het nu tien dagen in de gaten gehouden, vanaf de bouw. De informatie die zich erin bevond, zou de wereld veranderen, daar twijfelde Delta-Een niet aan. Er waren al doden gevallen om de gegevens te beschermen.

Op het ogenblik leek alles rustig rond het bouwwerk.

Maar veel belangrijker was wat er binnen gebeurde.

Delta-Een ging de tent weer in en zei tegen de andere twee militairen: 'Tijd voor een nadere inspectie.'

De twee mannen knikten. De grootste, Delta-Twee, klapte een laptop open en zette hem aan. Hij ging voor het scherm zitten, legde zijn hand om een joystick en gaf er een rukje aan. Een kilometer verderop, diep in het bouwwerk, werd het signaal ontvangen door een observatie-robot ter grootte van een mug, die onmiddellijk in beweging kwam.

3

Rachel Sexton was nog steeds zierend toen ze in haar witte Integra over Leesburg Pike reed. De kale esdoorns op de glooiende heuvels van Falls Church stonden scherp afgetekend tegen de heldere maartse hemel, maar haar woede ebde niet weg door de vredige omgeving. Je zou verwachten dat het recente succes van haar vader in de peilingen hem in elk geval iets vriendelijker zou stemmen, maar het leek alleen zijn eigendunk te voeden.

Zijn bedrog was dubbel pijnlijk omdat hij de enige naaste familie was die Rachel nog had. Rachels moeder was drie jaar geleden gestorven,

een vreselijk verlies waar Rachel nog steeds niet overheen was. Haar enige troost was de wetenschap dat de dood haar moeder met een ironische genade had verlost van haar diepe wanhoop over haar ongelukkige huwelijk met de senator.

Rachels pager piepte weer en bracht haar terug in het hier en nu. Het binnenkomende bericht was hetzelfde.

– DRCT MLDN DIRNRO –

Direct melden bij de directeur van het NRO. Ze zuchtte. Ik ben al onderweg, verdomme.

Met groeiende ongerustheid nam Rachel haar afslag, sloeg de oprijlaan in en kwam tot stilstand bij het zwaar beveiligde wachthuisje. Dit was Leesburg Pike 14225, een van de geheimzinnigste adressen van het land.

Terwijl de bewaker haar auto controleerde op af luisterapparatuur, staarde Rachel naar het gigantische gebouw in de verte. Het complex van negentigduizend vierkante meter was prachtig gelegen op een zeventwintig hectare groot bebost terrein vlak buiten het District of Columbia, in Fairfax in de staat Virginia. De gevel van het gebouw was een bastion van glas waar je maar in één richting doorheen kon kijken en waarin de talloze antennes, satellietschotels en antennekoepels op het terrein eromheen weerspiegeld werden, zodat hun indrukwekkende aantal nog eens werd verdubbeld.

Twee minuten later had Rachel haar auto geparkeerd en was ze over het keurig onderhouden terrein naar de hoofdingang gelopen. Op een granieten plaat stond:

NATIONAL RECONNAISSANCE OFFICE (NRO)

De twee gewapende mariniers die aan weerszijden van de kogelwerende draaideur stonden, staarden recht vooruit terwijl Rachel tussen hen door liep. Ze had hetzelfde gevoel dat haar altijd be kroop als ze door deze deur naar binnen ging: dat ze de buik van een slapende reus binnenkwam.

In de hal, die een gewelfd plafond had, was Rachel zich bewust van de zwakke echo's van de gesprekken die overal om haar heen werden gevoerd, alsof de woorden van uit de kantoren boven haar, gefilterd door het plafond, op haar neerdaalden. Op een enorm tegelmozaïek was het motto van het NRO weergegeven:

HET VERZEKEREN VAN DE WERELDWIJDE SUPERIORITEIT VAN HET
INLICHTINGENWERK VAN DE VERENIGDE STATEN, ZOWEL IN TIJDEN
VAN OORLOG ALS VAN VREDE.

De muren hier hingen vol enorme foto's: van raketlanceringen, onderzeeërs die gedoopt werden, af luisterstations; indrukwekkende kunststukjes die alleen binnen deze muren getoond konden worden. Zoals altijd voelde Rachel de problemen van de buitenwereld achter zich vervagen. Ze ging een schaduwwereld binnen. Een wereld waar de problemen als goederentreinen kwamen binnendenderen en de oplossingen zacht fluisterend werden geleverd.

Terwijl Rachel de laatste controlepost naderde, vroeg ze zich af wat voor probleem ervoor had gezorgd dat haar pager in het afgelopen halfuur tweemaal was overgegaan.

'Goedemorgen, mevrouw Sexton,' zei de bewaker met een glimlach toen ze naar de stalen deur liep.

Rachel glimlachte terug, en de bewaker stak haar een wattenstaafje toe. 'U weet hoe het werkt,' zei hij.

Rachel nam het steriel verpakte wattenstaafje aan en haalde het uit de plastic verpakking. Toen stak ze het als een thermometer in haar mond. Ze hield het twee seconden onder haar tong. Daarna bukde ze zich en liet de bewaker het uit haar mond trekken. Die stak het bevochtigde staafje in een gleuf in een apparaat dat achter hem stond. Het apparaat had vier seconden nodig om het DNA-patroon van Rachels speeksel te controleren. Toen verschenen Rachels foto en veiligheidsbevoegdheid op een monitor.

De bewaker knipoogde. 'Zo te zien bent u nog steeds dezelfde.' Hij trok het gebruikte wattenstaafje uit het apparaat en liet het door een opening vallen, waarna het onmiddellijk werd verbrand. 'Prettige dag verder.' Hij drukte op een knop en de gigantische stalen deuren zwaaiden open.

Terwijl Rachel haar weg zocht door de doolhof van gangen vol bedrijvigheid, verbaasde ze zich dat de kolossale omvang van deze operatie haar zelfs na zes jaar nog steeds intimideerde. De organisatie had nog zes andere kantoren in de Verenigde Staten, bood werk aan meer dan tienduizend mensen, en het jaarlijkse budget bedroeg meer dan tien miljard dollar.

In het grootste geheim had het NRO een verbluffend arsenaal van ultramoderne spionagetechnieken opgebouwd en operationeel gemaakt: wereldwijde onderschepping van dataverkeer, spionagesatellieten, af luisterchips die in het geheim werden ingebouwd in telecommunicatieproducten, en zelfs een wereldwijd zeevaartdetectienetwerk, Classic Wizard geheten, een geheim net van 1456 hydrofoons die verspreid over de aardbol op de zeebodem waren geplaatst en waarmee scheepvaartbewegingen over de hele wereld in de gaten konden worden gehouden.

Niet alleen hielpen de technieken van het NRO de Verenigde Staten gewapende conflicten te winnen, ze leverden ook in vredes tijd een eindeloze stroom informatie aan organisaties als de CIA, de NSA en het ministerie van Defensie, waardoor die beter in staat waren terroristen te dwarsbomen, milieudelicten te ontdekken en beleidsmakers te voorzien van de gegevens die ze nodig hadden om weloverwogen beslissingen te nemen over een enorme verscheidenheid aan onderwerpen. Rachel werkte hier als ‘samenvatter’. Voor het samenvatten, oftewel het reduceren van gegevens, moest je complexe rapporten analyseren en hun essentie vastleggen in bondige resumés van één pagina. Rachel was een natuurtalent gebleken. *Dat komt door al die jaren dat ik me door het geouwehoer van mijn vader heen heb moeten werken*, dacht ze.

Rachel bekleedde nu de belangrijkste functie als samenvatter binnen het NRO, die van verbindingsofficier voor het Witte Huis. Het was haar werk om de dagelijkse inlichtingenrapporten van het NRO door te nemen, te beslissen welke informatie relevant was voor de president, die informatie samen te vatten tot resumés van één pagina en die naar de adviseur voor nationale veiligheid van de president te sturen. In het jargon van het NRO vervaardigde Rachel Sexton een ‘eindproduct’ en leverde dat aan ‘de klant’.

Hoewel het een zware baan was en ze lange dagen maakte, was het voor haar een erezaak, een manier om haar onafhankelijkheid van haar vader te bewijzen. Senator Sexton had vaak aangeboden Rachel te onderhouden als ze haar baan zou opzeggen, maar Rachel was niet van plan financieel afhankelijk te worden van een man als Sedgewick Sexton. Ze had aan haar moeder gezien wat er kon gebeuren als een man als hij te veel troeven in handen had.

Het geluid van Rachels pager echode door de marmeren hal.

Alweer? Ze nam niet eens de moeite om het bericht te lezen.

Terwijl ze zich afvroeg wat er in godsnaam aan de hand kon zijn, stapte ze in de lift en passeerde haar eigen etage op weg naar de bovenste verdieping.

4

De directeur van het NRO een alledaagse man te noemen, was eigenlijk al een overdrijving. William Pickering was een klein mannetje met een bleke huid, een gezicht dat je meteen weer vergat, een kaal hoofd

en lichtbruine ogen die weliswaar de grootste geheimen van het land hadden gezien, maar eruitzagen als twee ondiepe poelen. Voor degenen die onder hem werkten, was Pickering echter een reus. Zijn ingetogen aard en onopgesmukte denkbeelden waren legendarisch bij het NRO. Zijn kalme toewijding in combinatie met zijn garderobe van eenvoudige zwarte pakken had hem de bijnaam ‘de Quaker’ opgeleverd. De Quaker was een briljant strateeg en het toonbeeld van efficiëntie, die zijn wereld met ongeëvenaarde helderheid bestuurde. Zijn mantra was: ‘Zoek de waarheid. Handel ernaar.’

Toen Rachel het kantoor van de directeur binnenstapte, zat hij te telefoneren. Zijn uiterlijk bleef Rachel verbazen: William Pickering leek in niets op een man die genoeg invloed had om de president zelfs midden in de nacht wakker te mogen maken.

Pickering hing op en wenkte haar naar binnen. ‘Ga zitten, Sexton.’ Zijn stem had een ongepolijste helderheid.

‘Dank u, meneer.’ Rachel ging zitten.

Hoewel de meeste mensen zich slecht op hun gemak voelden bij William Pickering's botte manier van doen, had Rachel de man altijd graag gemogen. Hij was het absolute tegendeel van haar vader: fysiek onopvallend, allesbehalve charismatisch, en hij deed zijn plicht met een onzelfzuchtige vaderlandsliefde en meed de publieke belangstelling, waar haar vader juist zo dol op was.

Pickering zette zijn bril af en keek haar aandachtig aan. ‘Sexton, ik ben een halfuurtje geleden gebeld door de president. Over jou.’

Rachel verschoof in haar stoel. Pickering stond erom bekend dat hij snel terzake kwam. *Dat begint goed*, dacht ze. ‘Ik hoop dat er geen probleem was met een van mijn samenvattingen.’

‘Integendeel. Hij zegt dat het Witte Huis onder de indruk is van je werk.’

Rachel haalde opgelucht adem. ‘Wat wilde hij dan?’

‘Met je praten. Persoonlijk. Nu meteen.’

Daar schrok Rachel van. ‘Met me praten? Waarover?’

‘Verdomd goeie vraag. Dat wilde hij me niet vertellen.’

Nu snapte Rachel er niets meer van. Informatie achterhouden voor de directeur van het NRO was net zo iets als geheimen van het Vaticaan verzwijgen voor de paus. Het standaardgrapje in de wereld van de inlichtingendiensten was: als William Pickering er niets van weet, is het niet gebeurd.

Pickering stond op en ijsbeerde voor zijn raam heen en weer. ‘Hij vroeg me direct contact met je op te nemen en je naar je bespreking met hem te sturen.’

‘Nu meteen?’

‘Hij heeft voor vervoer gezorgd. Het staat buiten op je te wachten.’ Rachel fronste haar wenkbrauwen. Het verzoek van de president was op zich al verontrustend, maar de bezorgde blik van Pickering maakte haar pas echt ongerust. ‘U hebt duidelijk uw bedenkingen.’

‘Dat dankt je de koekoek!’ Pickering liet bij uitzondering iets van zijn gevoelens merken. ‘De timing van de president is bijna kinderlijk doorzichtig. Je bent de dochter van de man die zijn grote concurrent is in de peilingen, en hij wil jou persoonlijk spreken. Ik vind het hoogst ongepast. Dat zou je vader vast met me eens zijn.’

Rachel wist dat Pickering gelijk had, maar het kon haar geen barst schelen wat haar vader vond. ‘Vertrouwt u de motieven van de president niet?’

‘Ik heb gezworen de huidige regering van informatie te voorzien, niet om een oordeel uit te spreken over hun beleid.’

Een typische Pickering-reactie, beseftte Rachel. William Pickering maakte er geen geheim van dat hij politici beschouwde als onbelangrijke pionnen die kortstondig voorbijkwamen op een schaakbord waarop de belangrijke stukken mannen als Pickering zelf waren, doorgewinterde ‘beroeps’ die genoeg ervaring hadden om het spelletje te doorzien. Twee volledige termijnen in het Witte Huis, zei Pickering vaak, waren bij lange na niet genoeg om de ware complexiteiten van het wereldwijde politieke landschap te doorgronden.

‘Misschien is het een onschuldig verzoek,’ opperde Rachel, die hoopte dat de president boven een goedkope campagnestunt stond. ‘Misschien heeft hij een samenvatting van vertrouwelijke gegevens nodig.’

‘Ik wil niet kleinerend klinken, Sexton, maar het Witte Huis kan over een groot aantal gekwalificeerde samenvatters beschikken als het die nodig heeft. Als het een interne zaak van het Witte Huis is, zou de president beter moeten weten dan contact met jou op te nemen. En als dat niet zo is, zou hij zéker beter moeten weten dan het NRO om een van haar productiemiddelen te vragen en dan te weigeren me te vertellen waar hij die voor nodig heeft.’

Pickering sprak altijd over zijn employés als productiemiddelen, een manier van uitdrukken die velen afschuwelijk kil vonden.

‘Je vader krijgt meer politieke macht,’ zei Pickering. ‘Heel wat meer. Het Witte Huis zal wel zenuwachtig worden.’ Hij zuchtte. ‘De politiek hangt van wanhoopsdaden aan elkaar. Als de president een geheim onderhoud wil met de dochter van zijn tegenstander, heb ik het gevoel dat hij niet alleen aan samenvattingen denkt.’

Rachel voelde een rilling over haar rug gaan. Pickerings vermoedens hadden de griezelige eigenschap meestal precies te kloppen. ‘En u bent

bang dat het Witte Huis wanhopig genoeg is om mij bij het politieke spel te betrekken?’

Pickering zweeg even. ‘Je steekt je gevoelens voor je vader niet onder stoelen of banken, en ik twijfel er niet aan dat de campagneleiders van de president op de hoogte zijn van jullie meningsverschillen. Ik kan me voorstellen dat ze je tegen hem willen gebruiken.’

‘Waar kan ik me opgeven?’ vroeg Rachel, slechts half grappend.

Pickering leek niet onder de indruk. Hij wierp haar een strenge blik toe. ‘Een waarschuwing, Sexton. Als je het gevoel hebt dat je persoonlijke problemen met je vader je beïnvloeden in je omgang met de president, raad ik je dringend aan zijn verzoek om een gesprek te weigeren.’

‘Weigeren?’ Rachel stootte een nerveus lachje uit. ‘Ik kan de president dat toch niet weigeren?’

‘Nee,’ zei de directeur, ‘maar ik wel.’

Die woorden klonken een beetje als donder in de verte, en dat herinnerde Rachel aan de andere reden dat Pickering ‘de Quaker’ werd genoemd. Hoewel hij klein van stuk was, kon hij politieke aardschokken – *earthquakes* – veroorzaken als hij werd tegengewerkt.

‘Het is logisch dat ik bezorgd ben,’ zei Pickering. ‘Ik heb de verantwoordelijkheid de mensen te beschermen die voor me werken, en zelfs de suggestie dat een van hen als een pion in een politiek spelletje gebruikt zou kunnen worden, staat me niet aan.’

‘Wat adviseert u me?’

Pickering zuchtte. ‘Mijn voorstel is: praat met hem. Leg je nergens op vast. Bel me meteen als de president je heeft verteld waar het hem om gaat. Als ik denk dat hij een politiek slaatje uit je wil slaan, dan trek ik je zo snel terug dat hij niet zal weten wat hem overkomt, geloof me maar.’

‘Dank u wel, meneer.’ Rachel merkte dat de directeur een beschermende houding had waar ze bij haar vader vaak naar verlangde. ‘En u zei dat de president al een auto heeft gestuurd?’

‘Dat niet direct.’ Pickering wees met een frons naar buiten.

Onzeker liep Rachel naar het raam en keek in de richting waarin Pickering wees.

Op het gazon stond een stompneuzige helikopter, een MH-60G *PaveHawk*. De *PaveHawk* was een van de snelste helikopters die ooit waren gemaakt, en deze droeg het embleem van het Witte Huis. De piloot stond ernaast en keek op zijn horloge.

Rachel wendde zich ongelovig tot Pickering. ‘Heeft het Witte Huis een *PaveHawk* gestuurd voor die vijftwintig kilometer?’

‘Blijkbaar hoopt de president dat hij je kan imponeren of intimide-

ren.’ Pickering keek haar aan. ‘Ik raad je aan hem daar niet in te laten slagen.’

Rachel knikte. Ze was beide, geïmponeerd en geïntimideerd.

Vier minuten later kwam Rachel Sexton de deur van het NRO uit en klom in de wachtende helikopter. Al voordat ze haar veiligheidsgordel had vastgegespt, steeg het toestel op en vloog met een boog over de bossen van Virginia. Rachel keek uit over de groene vlek die de bossen vormden en voelde haar hartslag versnellen. Die zou nog verder zijn opgelopen als ze had geweten dat deze helikopter nooit bij het Witte Huis zou aankomen.

5

De ijskoude wind beukte tegen het doek van de ThermaTech-tent, maar Delta-Een merkte het nauwelijks. Hij en Delta-Drie hadden al hun aandacht bij hun collega, die de joystick in zijn hand met chirurgische precisie hanteerde. Op het scherm voor hen waren beelden te zien die rechtstreeks werden doorgegeven door een camera ter grootte van een speldenknop die op de microrobot was gemonteerd.

Het ultieme observatiemiddel, dacht Delta-Een, die zich erover bleef verbazen. In de wereld van de micromechanica leek de werkelijkheid de verbeelding de laatste tijd in te halen.

Micro-Elektromechanische Systemen (MEMS), oftewel microbots, waren het nieuwste, technisch zeer geavanceerde hulpmiddel bij observatie. ‘De vlieg op het plafond’, werd de technologie genoemd.

Letterlijk.

Hoewel microscopisch kleine, op afstand bediende robots klonken als iets uit de sciencefiction, bestonden ze al sinds de jaren negentig. In mei 1997 had er in het tijdschrift *Discovery* een omslagartikel gestaan over microbots, waarin zowel ‘vliegende’ als ‘zwemmende’ modellen werden beschreven. De zwimmers – onderzeeërtjes ter grootte van een zoutkorrel – konden, zoals in de film *Fantastic Voyage*, in de menselijke bloedbaan worden geïnjecteerd. Ze werden in technisch goed toegeruste klinieken gebruikt. Medici stuurden ze met behulp van afstandsbediening door aderen, zodat ze rechtstreekse beelden van de binnenkant van de bloedvaten konden maken en verstoppingen in de aderen konden worden gelokaliseerd zonder dat er een scalpel aan te pas kwam.

In tegenstelling tot wat meestal wordt gedacht, was het maken van een vliegende microbot nog eenvoudiger. De aerodynamische technieken om een machine te laten vliegen waren al sinds de eerste vlucht van de gebroeders Wright bekend, dus het enige wat gedaan moest worden, was de zaak verkleinen. De eerste vliegende microbots, die door NASA waren ontworpen als onbemande verkenningmiddelen voor toekomstige expedities naar Mars, waren vijf à tien centimeter lang geweest. Maar inmiddels hadden ontwikkelingen op het gebied van de nanotechnologie, de lichtgewicht materialen voor energieopslag en de micromechanica ervoor gezorgd dat vliegende microbots werkelijkheid waren geworden.

De ware doorbraak was afkomstig geweest uit het nieuwe vakgebied biomimetica, het nabootsen van de natuur. Miniatuurlibellen bleken het ideale prototype te zijn voor deze wendbare en efficiënt vliegende microbots. Het model PH₂, dat Delta-Twee op dat ogenblik bestuurdde, was slechts een centimeter lang, de grootte van een mug, en had een dubbel paar doorzichtige, scharnierende vleugeltjes van vliedsilicium, die het een ongekende wendbaarheid en doelmatigheid verschafften.

Ook de manier waarop de microbot van energie werd voorzien was een doorbraak geweest. De eerste prototypes van microbots konden hun accu's alleen weer opladen door vlak onder een heldere lichtbron in de lucht te blijven hangen, wat niet ideaal was als je ze in het geheim of in een donkere omgeving gebruikte. Maar de nieuwere prototypes werden opgeladen door ze op een centimeter of vijf van een magnetisch veld op te stellen. Het kwam goed uit dat magnetische velden in de moderne samenleving alomtegenwoordig waren en zich vaak op onopvallende plekken bevonden. Stopcontacten, computermonitors, elektromotoren, geluidsboxen, mobiele telefoons, er leek nooit een tekort aan verborgen laadstations te zijn. Als een microbot eenmaal met succes ergens naar binnen was geloodst, kon hij voor praktisch onbepaalde tijd geluid en beeld blijven uitzenden. De PH₂ van het Delta-team werkte nu al meer dan een week zonder enig probleem.

Als een insect in een grote schuur vloog de microbot door de roerloze lucht van de kolossale ruimte. Geluidloos rondcirkelend had het toestel een goed overzicht van de nietsvermoedende aanwezigen: technici, wetenschappers, allerlei deskundigen. Terwijl de PH₂ rondcirkelde, zag Delta-Een twee bekende gezichten. De mannen stonden met elkaar te praten. Van hen zouden ze wat wijzer kunnen worden. Hij droeg Delta-Twee op de microbot te laten zakken, zodat ze konden meeluisteren.

Delta-Twee schakelde met behulp van de afstandsbediening het geluidssysteem van de robot in, draaide de richtmicrofoon de juiste kant op en liet de robot zakken totdat die drie meter boven de wetenschappers hing. De stemmen klonken zacht, maar verstaanbaar.

‘Ik kan het nog steeds niet geloven,’ zei de ene wetenschapper. Hij klonk nog net zo opgewonden als twee dagen geleden, toen hij hier was aangekomen.

De man met wie hij stond te praten, was blijkbaar ook zeer enthousiast. ‘Had jij gedacht dat je zoiets ooit in je leven te zien zou krijgen?’ ‘Absoluut niet,’ antwoordde de eerste stralend. ‘Het is allemaal een prachtige droom.’

Delta-Een had genoeg gehoord. Het was duidelijk dat alles daarbinnen volgens verwachting verliep. Delta-Twee manoeuvreerde de microbot weg van de mannen en vloog hem terug naar zijn schuilplaats. Hij parkeerde het piepkleine apparaatje zonder dat iemand het merkte vlak bij een generator. De accu’s van de PH2 begonnen zich onmiddellijk op te laden voor de volgende vlucht.

6

Terwijl de PaveHawk door de ochtendlucht vloog, was Rachel in gedachten verzonken over wat er die morgen was gebeurd. Pas toen de helikopter over Chesapeake Bay schoot, besepte ze dat ze helemaal de verkeerde kant op vlogen. De eerste verwarring maakte onmiddellijk plaats voor ongerustheid.

‘Hé!’ schreeuwde ze naar de piloot. ‘Wat doet u nu?’ Haar stem kwam nauwelijks boven de herrie van de rotorbladen uit. ‘U moet me naar het Witte Huis brengen!’

De piloot schudde zijn hoofd. ‘Het spijt me, mevrouw. De president is vanochtend niet in het Witte Huis.’

Rachel probeerde zich te herinneren of Pickering expliciet over het Witte Huis had gesproken of dat zij dat gewoon had aangenomen.

‘Waar is de president dan?’

‘Uw gesprek met hem vindt elders plaats.’

Je meent het. ‘Waar elders?’

‘Het is niet ver meer.’

‘Dat vroeg ik niet.’

‘Nog vijftientig kilometer.’

Rachel keek hem boos aan. *Die vent zou de politiek in moeten gaan.*

‘Bent u net zo goed in het ontwijken van kogels als van vragen?’
De piloot gaf geen antwoord.

In minder dan zeven minuten was de helikopter Chesapeake Bay overgestoken. Toen er weer land in zicht was, zwenkte het toestel naar het noorden en vloog laag over een smal schiereiland, waar Rachel een aantal landingsbanen en gebouwen zag die eruitzagen alsof ze van het leger waren. Ze daalden nog verder, en toen besepte Rachel waar ze was. De zes lanceerplatforms met hun geblakerde torens waren al veelzeggend, maar alsof dat nog niet genoeg was, stond op het dak van een van de gebouwen met enorme letters: WALLOPS ISLAND.

Wallops Island was een van de oudste lanceerbases van NASA. Er werden nog steeds satellieten gelanceerd en experimentele luchtvaartuigen getest, maar Wallops stond minder in de belangstelling dan de andere bases van NASA.

Is de president op Wallops Island? Ze kon het zich niet voorstellen. De piloot liet de helikopter parallel vliegen met de drie landingsbanen, die in de lengte van het smalle schiereiland liepen. Zo te zien waren ze op weg naar het uiteinde van de middelste landingsbaan. De piloot minderde vaart. ‘De president zal u in zijn kantoor ontvangen.’

Rachel keek naar hem en vroeg zich af of hij een grapje maakte. ‘Heeft de president van de Verenigde Staten een kantoor op Wallops Island?’ De piloot leek volkomen serieus te zijn. ‘De president van de Verenigde Staten heeft een kantoor waar hij maar wil, mevrouw.’

Hij wees naar het einde van de landingsbaan. Rachel zag het gevaarte in de verte glanzen en haar hart stond bijna stil. Zelfs op driehonderd meter afstand herkende ze de lichtblauwe romp van de aangepaste 747.

‘Ontvangt hij me aan boord van de...?’

‘Ja, mevrouw. Zijn tweede thuis.’

Rachel staarde naar het kolossale vliegtuig. De cryptische aanduiding die het leger hanteerde voor dit prestigieuze toestel was VC-25-A, maar de rest van de wereld kende het onder een andere naam: Air Force One.

‘Zo te zien treft u vandaag de nieuwe,’ zei de piloot, en hij gebaarde naar de cijfers op de staartvin van het vliegtuig.

Rachel knikte sprakeloos. Maar weinig mensen wisten dat er twee Air Force Ones in gebruik waren, twee identieke, speciaal aangepaste 747-200-B’s, de een met staartnummer 28000 en de ander met 29000. Ze hadden een kruissnelheid van bijna duizend kilometer per uur en waren zodanig verbouwd dat ze tijdens de vlucht brandstof konden tan-

ken, zodat ze een praktisch onbegrensd vliegbereik hadden. Toen de PaveHawk op de landingsbaan naast het vliegtuig van de president landde, begreep Rachel waarom de Air Force One het 'meereizende voordeel van de thuiswedstrijd' werd genoemd. De machine bood een intimiderende aanblik.

Als de president naar het buitenland vloog om een staatshoofd te ontmoeten, vroeg hij vaak of de bijeenkomst op de landingsbaan aan boord van zijn vliegtuig kon plaatsvinden. Hoewel dat deels om veiligheidsredenen was, was het ongetwijfeld ook een poging om door regelrechte intimidatie overwicht te krijgen bij mogelijke onderhandelingen. Een bezoekje aan Air Force One was veel intimiderender dan een tochtje naar het Witte Huis ooit kon zijn. De twee meter hoge letters op de romp verkondigden luid en duidelijk: UNITED STATES OF AMERICA. Een vrouwelijk Brits kabinetslid had president Nixon er eens van beschuldigd dat hij haar 'wilde laten zien wat een grote hij had' toen hij haar aan boord van de Air Force One had uitgenodigd. Later had de bemanning het toestel grappend 'Dikke Pik' genoemd. 'Mevrouw Sexton?' Naast de helikopter stond een man in blazer van de Geheime Dienst, die de deur voor haar opende. 'De president verwacht u.'

Rachel klom uit de helikopter en keek langs de steile vliegtuigtrap omhoog naar het kolossale toestel. *Welkom in de vliegende fallus.* Ze had eens gehoord dat het vliegende 'Oval Office' een vloeroppervlak van bijna vierhonderd vierkante meter had, met onder meer vier aparte slaapkamers, kooien voor een zesentwintigkoppige bemanning en twee keukens waarin maaltijden voor vijftig mensen konden worden bereid.

Terwijl ze de trap beklom, was Rachel zich bewust van de man van de Geheime Dienst, die vlak achter haar liep en haar als het ware naar boven joeg. Als een klein wondje in de zij van een reusachtige zilveren walvis stond hoog boven haar de deur van de cabine open. Ze klom naar de donkere ingang en merkte dat haar zelfvertrouwen afnam.

Rustig, Rachel. Het is maar een vliegtuig.

Op de overloop nam de man van de Geheime Dienst haar beleefd bij de arm en voerde haar mee, een verrassend smalle gang in. Ze sloegen rechts af, liepen een klein stukje en kwamen uit in een luxueuze en ruime cabine, die Rachel onmiddellijk van foto's herkende.

'Wacht u hier even,' zei de man, en hij verdween.

Rachel stond alleen in de beroemde, met hout gelambriseerde voorcabine van de Air Force One. Dit was de ruimte die werd gebruikt voor besprekingen, het ontvangen van hoogwaardigheidsbekleders en

kennelijk ook om mensen die er voor het eerst waren de stuipen op het lijf te jagen. De zaal besloeg de hele breedte van het vliegtuig. Er lag dik, geelbruin tapijt van wand tot wand. De inrichting was luxueus: leunstoelen van Corduaans leer rond een ahornhouten vergader-tafel, glanzende geelkoperen staande lampen naast een sofa, en met de hand gegraveerde kristallen glazen op een mahoniehouten bar.

Het scheen dat de ontwerpers van Boeing deze voorcabine zorgvuldig hadden vormgegeven met de bedoeling passagiers 'een gevoel van orde en rust' te bezorgen. Maar rust was wel het laatste wat op Rachel van toepassing was. Ze kon alleen maar denken aan alle groten der aarde die hier hadden gezeten en beslissingen hadden genomen die de wereld hadden veranderd.

Alles in deze kamer ademde macht, van de flauwe geur van dure pijp-tabak tot aan het alomtegenwoordige presidentiële embleem. De adelaar met de pijlen en olijftakken in zijn klauwen was op losse kussens geborduurd, in de ijsemmer gegraveerd en stond zelfs afgebeeld op de kurken onderzetters die op de bar lagen. Rachel pakte een onderzetter op en bekeek die van dichtbij.

'Bent u nu al souvenirs aan het stelen?' vroeg een diepe stem achter haar.

Geschrokken draaide Rachel zich om en liet de onderzetter op de grond vallen. Ze zakte onhandig door haar knieën om hem op te pakken. Terwijl ze haar hand uitstak, keek ze om en zag ze de president van de Verenigde Staten met een geamuseerde grijns op haar neerkijken.

'Ik ben geen koning, mevrouw Sexton. U hoeft niet te knielen.'